

Forfatter: Oehlenschläger, Adam Gottlieb

Titel: BREV TIL: Ørsted, Hans Christian FRA: Oehlenschläger, Adam Gottlieb (1806-08-31)

Citation: Oehlenschläger, Adam Gottlieb: "BREV TIL: Ørsted, Hans Christian FRA: Oehlenschläger, Adam Gottlieb (1806-08-31)", i *Breve fra og til Hans Christian Ørsted*, Th. Linds, s. 200. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002053861-X00-shoot-L002053861X000038.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Breve fra og til Hans Christian Ørsted

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Oehlenschläger, Adam Gottlieb, *Breve fra og til Hans Christian Ørsted*,

Dresdenden 31te August 1806.

Kjære Broder Ørsted!

Du har Ret, jeg skjænder virkelig for meget paa Dig, og skjøndt jeg ikke troer. Du est saa ganske uskyldig ved alle Leiligheder, endskjøndt Du godt forstaaer at prokurere Din Sag, saa seer jeg dog ved alle Leiligheder, at Du er og forbliver den gamle Hans Christian, Bravkarl, som Du var i dit 3die Aar.

s. 201l Dag skalst Du min Salighed heller intet Knurrebrev faae: det var svoret og stukket.

Det rører mig, naar jeg tænker derpaa, at vi To, som saa mangen fortrolig Aften gik Arm i Arm og aabnede vore Gemytter for hinanden, som i Grunden paa de sidste Aar vare de eneste egentlige Fortrolige, som kun sloges engang imellem ved overordentlige Leiligheder (exempli gratia ved Afskeden), at vi nu saa sjældent udøse vore Hjerter for hinanden.

Dette Brev er ikke til offentlig Læsnings Brug i Familien; det vil jeg sige Dig forud.

Meget deraf er det, som f. Ex. hvad jeg nu fortæller. Jeg havde været en Maanedstid i Dresden og boede sammen med min danske Landsmand Provst Engelbreth som Mand og Kone, da endelig Brøndsted og Koes fom. De have nu atter været borte i en fjorten Dage, med Engelbreth paa en Reise i Riesengebirgene, hvorhen jeg ikke gad og ikke vel kunde følge dem, da jeg havde meget at bestille, nemlig at slutte min Oversættelse af Aladdin og at skrive Baldur hin Gode og Thors Reise, paa det Engelbreth kan bringe det med sig til Kjøbenhavn. Disse Arbeider ere nu alle færdige og fuldendte. Det egentlig eneste, men og særdeles interessante, Huus, hvor jeg kommer, er Appellationsraad Körners. Det var Schillers fortroligste Ven; han har i adskillige Aar boet hos Körner og skrevet sin Don Carlos paa hans Viinbjerg udenfor Dresden. Det er en Mand med det hjerteligste Gemyt, som Bravheden leer ud af Øinene. Hans Huus er Musernes Sæde. Hans Kone har i sine unge Dage været meget smuk og meget talentfuld: hendes Søster, Mademoiselle Stock, er en fortræffelig Malerinde; jeg har endnu Ingen seet, der formaaer at bringe den Effekt frem ved Pastelfarven som hun. Hellige Billeder s. 202af Rafael, Guido Reni og Caracci har hun kopieret. Hans Datter, Emma, er en ret elskværdig Pige, hun maler hver Dag paa Galleriet og har bragt det vidt over Dillettanteriet, endskjøndt hun naturligviis kun er kommen til Kunsten paa denne Maade.

En Pleiedatter der i Huset, Julia, synger fortræffeligt; Körner og hans Datter synge ogsaa, og hver Tirsdag er der Concert der i Huset af Liebhavere.

Denne Familie gjør meget af mig, som jeg overalt maa tilstaae, jeg frygter for at blive et forvænt Barn. da jeg, hvor jeg kommer, under uns gesagt, er særdeles vel lidt. — Jeg har foreløst Aladdin og Hakon Iarl hos Körners.

En Maler von Kügelchen og Kaaz har jeg lært at kjende; de forraade i deres Personlighed meget Genie; endnu har jeg ikke seet deres Arbeider.

Kügelchen blev engang forliebt i en Frøken; Faderen sagde, naar han havde skaffet sig en stor Formue og havde ladet sig adle, skulde han faae hende. K. gik til Rusland; Lykken var ham gunstig, i et Par Aar fortjente han 40,000 Rubler, lod sig adle, kom hjem og holdt sit Bryllup.

Jeg har i disse Dage lært at kjende en Literatus Adam Müller; han holder Forelæsninger her over Philosophiens Sammenhæng med Mathematiken, har ogsaa allerede udgivet et Bind Forelæsninger über die deutsche Wissenschaft, hvori det dog forekommer mig, som der var mere Stænk af Talent og Ideer end Plan og Sammenhæng; han kjender Dig fra Berlin og holder meget af Dig.

Jeg har endnu af Billedgalleriet kun studeret den tydske og nederlandske Skole; den italienske vil jeg gjenngaae med Koes og Brøndsted. Disse gode Venner stikke endnu i den terroristiske Periode til op over Ørene. De have viist mig s. 203en Recension af en Herr N. N. (jeg har glemt hans Navn) over Sanders Lazareth eller Hospital, og endskjøndt jeg har tilkjendegivet min Utilfredshed dermed, saa vil det dog neppe lykkes mig at kunne holde Trykningen tilbage. Det ærgrer mig, at saadan noget Skidt, som Sanders Hospital upaatvivlelig er, skal faae Grund til at klage over ungdommelig Uartighed. Stykket selv bliver slet ikke recenseret eller sat fra hinanden i sin Jammerlighed fra Kunstens Side. De umoralske Motiver blive blot drøftede og corrigerede, og det paa en Maade, som dog hundrede Gange bedre allerede er skeet af Andre mod Andre. En sandan Recension maa jo dog skrives i en forstandig Hensigt; hvilken er nu dennes? Ingen anden end at sige: Professor Sander er en Æsel. Naa Herre Gud! det veed vi jo alt; og de Andre ville visselig af denne Recension ikke vorde overtydede derom; man vil raabe paa Magtsprog og Ungdomskaadhed. Hvad der meest ærgrer mig, er den Apotheose til mig, hvormed Alting ender. Dersom de dog vilde lade mig ude af Spillet. Jeg har fast sat mig for herefter aldrig mere at polemisere negativt. Jeg vil ikke sige: I skriv Skidt; men jeg vil skrive Godt og deraf lade dem selv drage Conclusioner af mine Præmisses. At leve i en behagelig Omgivning af Mennesker er en Fornøjelse, som Ynglingen overseer og foragter, men som Manden skatter, fordi den vederqvæger ham.

Oehlenschläger, Adam Gottlieb, *Breve fra og til Hans Christian Ørsted*,

Forresten respecterer jeg Koes's og Brøndstedts fortræffelige Hoveder og solide Kundskaber; lad dem bruse ud; vi Andre have ogsaa bruset, og jeg skammer mig, naar jeg tænker paa alle de eensidige Domme, som Steffens i sin Run forledede mig til, besynderlig den over Schiller. Jeg har nylig igjen læst hans Wilhelm Tell og finder, at det er eet af de fortræffeligste Stykker, der er digtet; det fornøier mig, at Rahbek s. 204 har indseet det; thi dette Stykke staaer virkelig langt over Jomfruen af Orleans, die Brauk von Messina (der i mine Øine er et maadeligt Produkt) og selv over Wallenstein (som dog er noget for bredt og magert og pretentionsfuldt).

Jeg har besluttet at reise med K. og B. til Paris og saaledes at besøge Frankrig først: det er i alle Henseende bedre; thi der er meget uroligt i Italien nu, og det er jo ogsaa bedst at gjemme det Bedste til sidst. Desuden convenerer det ogsaa min Reiseplan at reise tilbage gennem Tydskland igjen. Jeg fik for et Par Ugers Tid siden et Brev fra Christiane, hvori hun selv kommer mig imøde med det Forslag at reise endnu et Aar. Ole Hieronimus Mynster havde talt med hende og sagt, at det var et Offer, hun burde gjøre Fædrelandet. I dette Brev fik jeg ogsaa at vide, at mit Stykke var antaget, skjøndt endnu ikke officielt; hun skriver, at jeg skal have 500 Rd., og derimod har jeg Intet. — Nu er det dog vel afgjort?

Brøndsted fortæller mig, at mine Digte ere gaaede meget meget vel af, at han har talt med Schubothe, som grinede i Skjægget og var vel tilfreds med Afsætningen; at jeg kunde være vis paa, enten jeg vendte mig til Brummer, A. Seidelin eller Schubothe, saa vilde de alle 3 give mig 10 Rd. for Arket af mit næste Bind; dette fornøiede mig meget at høre, da jeg af en Efterretning fra Dig (freiligt for et halvt Aar siden) maatte troe, at hele Oplaget var blevet liggende.

Lev vel kjære Broder! Send mig nu saa snart som muligt det nye Creditiv.

Din
Oehlenschläger.

Hils alle Venner! De faae Breve næste Gang.